

UZUN MESAFE KOŞUCUSUNUN YALNIZLIĞI

ALAN SILLITOE (1928-2010)

Nottingham'da yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 14 yaşında okulu bıraktıktan sonra bir bisiklet fabrikasında çalışmaya başladı. Ardından Kraliyet Hava Kuvvetlerine katıldı ve İngiltere'ye döndüğünde tüberküloz olduğu anlaşıldı. İyileşme sürecinde Fransa ve İspanya'da yaşadı ve bu sırada yazmaya başladı. Sillitoe'nun ilk eseri 1958'de yayımlanan *Cumartesi Gecesi ve Pazar Sabahı* oldu; romanın konusu savaş sonrası İngiltere ve işçi sınıfının içinde yaşadığı imkânsızlıklardı. İkinci kitabı *Uzun Mesafe Koşucusunun Yalnızlığı* 1959'da Hawthornden Ödülünü kazandı. Sillitoe sonraki romanlarında da savaşa ve işçi sınıfının yaşamına dair gerçekçi anlatımlarını sürdürdü. Onlarca romanın yanı sıra kısa hikâyeler, şiirler ve çocuk kitapları yazdı. "Öfkeli gençler" akımına dahil olan Sillitoe 1997 yılında Kraliyet Edebiyat Topluluğuna seçildi. Sillitoe 2010 yılında Londra'da hayatını kaybetti.

ELİF DEMİR

1996 yılında Denizli'de doğdu. 2019 yılında Yeditepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. George Orwell'in *Katalonya'ya Selam* adlı yapıtını çevirdi. Haihazırda Alan Sillitoe, Hilary Mantel gibi yazarların eserlerinden çeviriler yapmaktadır.

Uzun Mesafe Koşucusunun Yalnızlığı

© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Loneliness of The Long-Distance Runner

© 1959, Alan Sillitoe

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çeviren Elif Demir

Kitap Editörü Sibel Hacıoğlu

Yayına Hazırlayan Elif Yeşilkaya

Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna

ISBN 978-625-449-571-7

1. Basım: Nisan 2022

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

“David Bowie'nin
erken dönem
şarkıları üzerinde
en etkili ilham
kaynağı Sillitoe'nun
hikâyeleriydi.”

ALAN
SILLITOE

Uzun
Mesafe
Koşucu-
sunun
Yalnızlığı

İngilizceden Çeviren
Elif Demir

ALFA

İçindekiler

Uzun Mesafe Koşucusunun Yalnızlığı,	7
Ernest Amca,	71
Öğretmen Bay Raynor,	89
Balıkçı Teknesi Resmi,	101
Nuh'un Gemisi,	127
Bir Cumartesi Öğle Sonrası,	151
Maç,	165
Jim Scarfedale Rezaleti,	179
Frankie Buller'ın Gerileyişi ve Yıkılışı,	199

UZUN MESAFE KOŞUCUSUNUN YALNIZLIĞI

I

İslahevine girer girmez beni uzun mesafe kros koşucusu yaptılar. O zamanlar yaşıma göre uzun boylu ve sıska olduğum için (ki hâlâ öyleyim) benim sadece bunu yapabileceğimi düşünmüş olmalıydılar, ancak bunu pek dert etmedim, çünkü doğrusunu isterseniz koşmanın bizim ailede daima önemli bir yeri vardı, özellikle de polisten kaçarken. Ben her zaman çevik ve uzun adımlar atabilen iyi bir koşucuydum. Övünmek gibi olmasın, ama sahiden yıldırım hızıyla koşardım. Ne var ki bu yeteneğim beni o fırını soyduktan sonra peşime düşen polislerin elinden kurtarmaya yetmedi.

İslahevindeki bir uzun mesafe koşucusunun tarlalara ve ormanlara salındığında ilk yapacağı şeyin, karnı yahniyle tıka basa doluyken oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak olacağına inanarak, islahevlerinde koşuculara pek rastlanmayacağını düşünebilirsiniz, ancak yanılıyorsunuz. Size sebebini şöyle açıklayayım: Her şeyden önce, başımızdaki herifler çoğu zaman göründükleri kadar aptal değiller. Ben de koşuya çıktığımda kaçmaya

çalışacak kadar aptal biri değilim. Zira firar etmek ve sonra yakalanmak akılsızların kalkışacağı bir şeydir, ama ben bunu yapmayacağım. Bu hayatta önemli olan kurnazlıktır ve hatta onu da en sinsi şekilde kullanmak zorundasınızdır. Açıkça diyebilirim ki onlar da kurnaz, ben de kurnazım. Şayet “onlar” ve “bizler” aynı düşünceleri paylaşıyorduk canciğer kuzu sarması olurduk, fakat ne onlar bizim gibi düşünüyor ne de biz onlarla aynı fikirleri taşıyoruz; böyle gelmiş böyle gider bu düzen. Gerçek şu ki, hepimiz kurnazca davranıyoruz ve bu yüzden birbirimizden hiç hazzetmiyoruz. Demek istediğim, onlardan kaçmaya çalışmayacağımı biliyorlar; harabeye dönmüş islahevini örümcek gibi sarıyor, zıpçıktı küçük kargalar gibi çatıya tünüyor ve tank tepesinden bakan Alman generaller gibi yolları ve tarlaları gözetliyorlar. Beni bir ağaçlığın gerisinde yavaşça koşarken göremeseler bile, aşağı yukarı savrulan fırça saçlarımın bir saat içinde o çitin arkasında belireceğini ve kapıdaki adama rapor vereceğimi biliyorlar. Havanın buz kestiği bir sabah saat beşte, zilin çalmasına daha bir saat varken ve diğer herkes uykudayken, tir tir titreyen bedenimi taş zeminden kaldırıyorum ve avucumun içinde geçiş kartımla alt kata inip tüm koridorlardan sessizce geçerek büyük çıkış kapısına doğru yürüyorum. Söyleyeceğim şeye inanabilir misiniz bilmem, ama dünya üzerindeki hem ilk hem de son insanmışım gibi hissediyorum. Neredeyse çıplak halde, üzerimde sadece bir şort ve atletle, kırağı kaplı tarlalara sürülmek bana ilk insanmışım gibi hissettiriyor. Oysa kışın ortasında dünyaya inen zavallı ilk insan bile yapraklardan nasıl kıyafet

yapacağını ya da bir pterodaktıl* derisini yüzerek nasıl palto dikeceğini biliyordu. Bense dışarıda soğuktan kaskatı kesilmiş halde duruyorum. Üstelik birkaç saatlik koşu dışında kahvaltıdan önce beni ısıtabilecek hiçbir şey yok yanımda, yağa bandırılmış bir dilim ekmek bile. Anlayacağınız, büyük spor gününe dek bana sıkı bir şekilde idman yaptırıyorlar. O gün, iki lafı bir araya getiremeyen ve tüm isteklerini karşılayan köleleri olmasa her şeyi ellerine yüzlerine bulaştıracak olan domuz suratlı, sümüklü dük ve düşesler buraya teşrif edecekler. Düzgün bir hayat sürmemiz ve kaşınan parmaklarımızı dükkânlarının kilitlerinden, kasalarından ve gaz sayaçlarını açmak için kullandığımız saç tokalarından uzak tutmamız için tek yolun spor olduğuna dair konuşma yapacaklar. Yarış atı gibi koşup zıplamak için kendimizi paraladıktan sonra bize ödül olarak bir parça mavi kurdeleyle bir kupa verecekler; fakat gerçek şu ki bize yarış atları kadar iyi bakılmıyor.

Ve işte, kapı aralığında don atlet bekliyorum, boğazımdan kuru bir ekmek kırıntısı bile geçmemiş, yerde kırağı düşmüş çiçeklere bakıyorum. Herhalde bunun beni ağlatmaya yeteceğini sanıyorsunuzdur. Bu mümkün değil. Sırf dünyadaki ilk insanmışım gibi hissediyorum diye hıçkıra hıçkıra ağlayacak değilim. Aksine, üç yüz kişiyle birlikte o koşu tahtasında tıkalıp kaldığım zamanlardan katbekat iyiyim. Aslında orada beklerken dünya üzerinde kalan son insanmışım gibi hissettiğim için zaman zaman keyfim kaçıyor. Çünkü geride hâlâ uyumaya

---

* Bir tür kanatlı dinazor –çn.

devam eden o üç yüz kişinin ölü olduğu duygusuna kapılıyorum. Öyle derin uyuyorlar ki o pasaklıların her birinin gece nalları diktiğini ve geriye yalnız benim kaldığımı sanıyorum. Çalılıklara, donmuş su birikintilerine baktığımda, havanın daha da soğuyacağı ve soğuktan kızarmış kollarım da dahil, yüzünden gökyüzüne kadar görebildiğim her şeyin, karalar ve denizlerin binlerce kilometre uzunlukta buzla kaplanacağı hissine kapılıyorum. Bu hissi defetmeye ve dünyadaki ilk insanmışım gibi davranmaya çalışıyorum. Böylece keyfim yerine geliyor ve içim neşeyle dolduğunda çıkış kapısından dışarı fırlayıp koşmaya başlıyorum.

Essex'teyim. Burası iyi bir ıslaheviymiş, en azından Nottingham'dan buraya geldiğimde ıslahevinin müdürü öyle söylemişti. Gazetesini bembeyaz elleriyle aylak aylak düzeltirken “Bu kurumda bulunduğunuz süre boyunca size güvenmek istiyoruz,” demişti. O sırada ben gazetede büyük harflerle yazılmış kelimeleri tersten okuyordum: *Daily Telegraph*. “Siz bizimle paslaşırsanız biz de sizinle paslaşırız (gören de uzun bir tenis maçı yapacağımızı sanırdı), yani işbirliği şart. Sizden faydalı işler yaparak sıkı çalışmanızı ve iyi bir sporcu olmanızı bekliyoruz,” dedi ve ekledi, “bu isteklerimizi yerine getirdiğiniz takdirde iyi muamele göreceğinizden ve sizi dışarıya dürüst bir insan olarak yollayacağımızdan emin olabilirsiniz.” Gülmekten ölebilirdim, özellikle başçavuş o çığırtnkan sesiyle bana ve diğer iki kişiye sanki Muhafız Alayı askerleriymişiz gibi hazır ola geçip uygun adım yürümemiz için bağırduğunda. Müdür “Biz sizden şunları, biz sizden bunları yapmanızı istiyoruz,” demeye devam eder-